

РАЈКО ПЕТРОВ НОГО

ДУША И ТЕЛО
(песме и записи)

СМРТИ ЈА САМ ТЕ НАТПЕВАО

*С раном у шом срцу, шамну и дубоку,
с шајном у шом шрудну и шроклеиу бићу,
са звездом на челу, са искром у оку
џази сшазом варке, мршви Ујевићу:*

*смрш је швоја љубав шри свакоме кроку,
смрш је у швом ићу, у швојему шшћу,
смрш је у швом даху, и у швојем боку,
смрш, и смрш, и смрш у Нади и Ошкрићу.*

О смрти сам се напевао
Смрти ја сам те напевао
Што сам имао то сам дао
И на том путу нисам пао

Обавио сам своје послове
Сад нека о том други слове
Тело о себи нек се брине
Ја одох мирно међу ине

Који су тихи и кад боли
Бол је животу зрнце соли
Без бола живот би био бљутав
А језик песме длакав рутав

ПОКУДА ТЕЛУ

Ни у младости ме ниси служило
А како старимо ти стариш још брже
На тебе ми се чисто стужило
Не знам ко ту казну на мене врже
И привеза мрца уза ме да трули
Још мало и почећу да хулим
Свућу тог змијског свлака олово
Као кад се развргне исконско слово
Душе и тела разделбе осционе
О моје тело шпрдњо васионе
Да ниси моје знао бих шта ћу
Некоме другом даћу те даћу
Нека те носе ономе чије си
Стотину година знам моје неси
У туђем телу сам себи сам странац
А срце куца самац самац самац

ОДГОВОР ТЕЛА

Покриј се по глави и ћути
Да мене није главе се не би наносио
Ти си изгледа заборавио да је тело храм души
Ко те је ако не ја заспалог у раном ђурђевском снегу одржао
Ко је ту главу пронео кроз понор живота
У који си непромишљено улетао као у вртлог реке
Када си оно целом тежином тела
Стао на степеницу које није било
И пао срећом на главу
И поломио аркаду
Ко те је ако не ја спасао да не поломиш и све друго
И ко је најзад ту пијану главу
А пјана глава не носи барјака
Хиљаду пута извео на чистину да се олади и одува
Ко би таквог несмиреника
Чији је гнев окренут унутра у себе
Таквог деструктивца уавизао
Да без последица застане на пропланку
И одахне да се не уништи сасвијем
Ко је ако не ја издржао толика швајсованја
Десетак операција на крају и мождани удар
И триста других чуда
Ко је све то ако не ја човече издржао ћутке
А сада ти не ваљам сада сам мрц
Старим пре тебе
Што се не погледаш у огледалу ближњих
И ко је најзад то мало разума у тој тинтари сачувао
Да ево држиш оловку и безочно ме оговараш на папиру
И још ми претиш да ћеш тај оловни свлак од глине да свучеш
Пробај Остаћеш го пуж у трњу
Нико те више неће моћи заштитити
Него покриј се по глави
Накриви шешир и прст у уво па певај, као и досад
Док још има времена каквог таквог
Ти си ипак заборавио да је тело храм души

ЈЕСИ ЛИ ТИ АМЕРИКАНАЦ

Ти си изгледа Американац
Чији је ако није твој Милосрдни анђео
Од кога ево масовно цржавамо
И онако мријет навикнути
Време је да почнем да хулим
Доста сам био снисходљив
Господе Исусе Христе Сине Божји
Помилуј нас грешне
Све тиша је све здвојнија ова молитва
Боже јесу ли и ови што нам ово раде
По твојем подобију сатворени
Да би у Божјој башти било свега
А највише зла
Немамо се више чему надати
Ово мало живота што је остало
Гледаћемо кроз прозор
У све ове твоје дивоте
Које су саме опсене
Ти си ипак ипак
Боже ме опрости
Американац
Је ли да

ОДГОВОР АМЕРИКАНЦА

Зар још не видите да смо вас
Из хуманитарних разлога бомбардовали
Милосрдни анђео био је милостив према вама
Док вас је осиромашеним уранијумом запрашивао
Што цркате сами сте криви углавном
Ваша епска песма једина на свету
Зове Бога старим крвником
Бог ведри и облачи и држи муње у рукама
И у дослуху је са нама
Хулите ви већ одавно и на сва уста
По моме подобију него шта
Божја башта је таква каква је моја је
Гледајте кроз прозор опсене митомани
Мало ћу вам распаметити свест

ОДГОВОР НА СРПСКОМ ТВИТЕРУ

Један наш је одговорио
Док још Твитер није ни постојао
Јест да си ти Бог и све ти је у руци
Али спусти се до нас на земљу
И лепо с нама српски се потуци
Ако смеш Американче

КАКАВ САМУРАЈ

Поменух Мустафу Маџара. Егзалтирани Кустурица скоро узвикну: Какав самурај! Никада као тада нисам у тако оштром и друкчијем осветљењу видео ни ту чувену причу ни тај још чувенији лик. То је онај Мустафа Маџар памтљив са неколике своје изреке: Свијет је пун гада; И крштеног и некрштеног свијет је пун гада; Свијет је пун гада одасвуд.

Томе се нема шта додати.

Када тај лудак креће у бој, напосто окрилати. И нема му равна. Тај несаничар коме у сан долазе оскрнављени дечасти, анђели са Крима, које су Анадолци развукли од руке до руке. Тај пуштахија који ноћу у шуми преза од сваког шушња и коме се привиђају свакојаке утваре. Силник кога ни зурла неће. Тај убица чије су очи залирене крвљу, од крви обневидео, кога на Кустуричиној Горици прогони шарена гомила бацајући на њега шта стигне, кантарска јаја, рецимо, погинуће од неког старог гвожђа, које ће из ковачнице на њега зафрљачити неки Циганин.

Какав самурај!

Цела прича од тог Кустуричиног узвика доби Куросавино обасјање. Преда мном се поче одвртати зачуђујуће оштар и јасан филм; страшне секвенце. Уравнотежен Андрићев наратив фуриозно се убрза, а драматични кадрови просто покуљаше.

Не знам зашто сам после овог сусрета дуго ћутао и мислио о том јединственом Кустурици, не само као о филмском генију већ и као о сјајном неимару, као о Мехмед паши Соколовићу – само у обрнутом смеру – који нам је Дрвенградом показао како би требало да изгледају аутохтона насеља дрвене и древне Србије, а Андрићградом како би требало да изгледа наша ренесанса, које нисмо имали, сем нешто мало у време деспота Стефана. Уосталом, наша модерна књижевна ренесанса је и почела са Андрићем, а неимарска ренесанса, ево, позно са Кустурицом. Кад нешто немаш, онда то направи, каже овај самурај, *али самурај са сунчане сиране.*

КОСАЦ

Каквог силног косца је у теби књижевност упропастила. Јован Делић, као и његов имењак Скерлић, заиста је учитељ енергија. Куд све тај човек не стиже. Ено га у Херцеговини, у Крајини, свуда по Србији, у Новом Саду, на Палама, у Бањој Луци, Београд да не помињемо. Од њега сви нешто траже. Он не зна да одбије. И онда му обавезе пушу за врат. Он пише и дању и ноћу: у возу, аутобусу, комбију, без радног стола, на колону. Нема те тетке, стрине, ни ближњега у Пиви коме није стигао на сахрану. Јер у Пиви су сви у роду. Делић је нарочито нежан према болеснима. То знам по себи. Док је на Борковићима имао укућане, упрдио би на себе стотину ока потрепштина и носио уз пивске сломиврате. Он функционише само под великим теретом. Као да се каје што се науком извукао од тежачких сеоских послова: орања, копања, косидбе, сече дрва... И као да у писању мора потрошити ту од Бога позајмљену снагу. И још је Јован Делић човек позитивне енергије. У његовој близини свако бива бољи него што је. Овај упропаштени пивски косац коси и у књижевности и своје текстове слаже у уредне откосе, који се у многим књигама злате. Помало је такијех косаца као што је Делићу Јоване.

ТАЈАЦ

Гледајте Матију Бећковића док говори своје стихове
Гледајте како се попридиже на прсте
И како шири лактове јер под пазусима крије крила
Чекам дан када ће та орлушина излетети
Кроз неки отворен прозор у небеса
И отуда из облака ишчупати Вука Бећковића свога оца
Стаситог лепог младог и безгробног краљевог официра
И рећи: Имали ко шта да пита
Има ли неко какву примедбу
Тајац

ЈЕЛЕНА БАЛШИЋ, НАША ЛЕНА

Ко каже да испод великог храста трава не расте. А Јелена Балшић, а деспот Стефан, а Оливера. Лазарева деца су биране младице никле из горостасног храста. Јелена је била бранитељка вере и народа у Зетској светој гори. И ратница и тиховатељка. Молитва и песма тада беху једно. А Јелена је дубоко веровала. То се види у разговору са духовником Никоном Јерусалимцем. И у Горичком зборнику. Јелена није, разуме се, песникиња у ужем смислу, као Јефимија, рецимо. Чак ни као Милица Лазарева, а поготово не као деспот Стефан Лазаревић, али јесте по делу и мишљењу песник у ширем смислу. Па и ловац на овакву такозвану метафизичку поезију Миодраг Павловић једва је нашао, у преписци са Никоном Јерусалимцем, један спиритуалан узлет насловљен „Описаније богољубно”. Наша патријархална амазонка, јер Јелена је била борац, и то онај прави, у директним окршајима, на коњу. И у тешким разговорима са лукавим Млечанима, који су за њу говорили „та немогућа жена”. Жена Турђа Другог Стратимировића Балшића, обласног господара Зете, а након његове смрти и жена снажно хумског витеза Сандаља Хранића Косаче. И брижна мајка свога сина Балше Трећег. Кћер Лазарева и сестра деспотова била је достојна обојице. Владала је и пером и мачем. Тананој и лепој Јелени Балшић Зећани су од миља тепали „наша Лена”.

Био сам у тим рајским перивојима Зетске свете горе. Мале цркве и манастири као печурке израсли у камену, јединствени су украс овог јединственог пејзажа. А са тврђаве Мрњавчевића још бије енергија моћне браће. И тече млеко младе Гојковице. Са тврђаве се виде три рајске реке, а испод се пружио Скадар, Скадар који смо неколико пута на сабљу добијали а за столом губили. Никад ми се као тада није учинило да је наш пут на север, у сеобама, трагичан пут, јер смо изгубили Медитеран; море смо по други пут изгубили у лажном референдуму. „Откини лептиру крила, имаћеш гнусну бубу.” Затвориле су се капије према свету.

Мало ко би као ја волео да још једном види оне перивоје и оне обновљене црквице, да осетим шта смо све имали па изгубили. И то олако. И још једном бих да пустим сузу за оном лепотом Божијом. Али није још увек то изгубљено, све док се у оним црквама и манастирима поје литурђија, овог света као и онога. И док у цркве долази народ. А долази.

ПОКУДА / ПОХВАЛА ДУШИ

Још нисам ни зевнуо, а ви сте прхнуле у виду грлице и ластавице, једва чекајући да напустите болесно тело и да чинодејствујете по посвећеним пределима куда смо заједно ходили. Прво до гробља, до Луке, до Пеша и слепог Вида, да им јавите радосну вест да сам најзад починуо. Онда до кућишта и до оне опеване зове. Са зове сте загугутале и зацвркутале и прхнуле до Виловога брда, одакле се види до на крај света, а у Виловоме долу су вам се придружиле и друге птице певачице. То је био читав концерт. Па онда уз Локвице, где је постојбина вилиног коњића. Један ће вас одвести до Студенца, ту ћете се пити живе воде, све дижући главице на једну па на другу страну, а у себи се кришом прекрстити, јер ви сте на ходочашћу. Са врха Машћа и Котаче, са врхова Зеленгоре баците поглед доле на Хумнину, на Влаховиће, на цркву Светог Лазара и отпевајте тугованку мученици Стани, мојој мајци – *нек њада снџеџ Госџоде*. Одатле се нема куд већ у небеса. Свугде саслужујте и појте све сећајући се јечма и калопера. Жуборе извори и горска врела. Нећете ме се лако ослободити душо грлице и сестро ластавице, јер и у небесима има понешто моје. Нисте, ваљда, толико заборавне. Јест. Тело је пропадљиво. Земља да буде земља. Свугде би ми било лепше и лакше него на Новом гробљу, али ту ћу бити са својима, чист кад ме црви отребе.

Душе, побегуље, зашто сте ме оставиле и одбегле у небо. Али ту вам је и место. Летите тим рајским перивојима и за мене. И само се понекад сетите где сте пребивале. Није вам код мене било лоше. Добро. Често сте се потресале, јер сам ја стално у зимомори дрхтао. Није живот што и поље прећи... Појте, сестрице Божићеве, већ на земљи обожене песме. И надајмо се једни другима, кад-тад.

ОДГОВОР ДУШЕ

Право да ти кажемо, одахнуле смо од оне тежине и болештине. Лепо је обићи сва ова места за песму створена. Више смо сада с тобом, него кад смо у твоје телу биле; сад смо ваздушасте, лакокриле, саслужујемо у општој литургији и твојим песмама. Зар је то мало. Нисмо те издале и оставиле, јер смо на ходочашћу. Овде се не сећамо ниједног рђавог случаја. Није да их није било. Једном си хтео да нас задавиш, једва смо се измигољиле. Много је више било лепог. Нашем дуету су се придружиле и друге птице – певице. Сад кад више нисмо са тобом, дођеш нам и милији и дражи. Ево слуша нас и смиље и ковиље. Мило моје, сирото наше, кога си осим нас и Љиље и оне две румене јабуке, два сина, тамо имао. Неће ти под земљом бити необично. Доћи ћемо понекад и са једног жбуна певаћемо ти кад будеш сведен на кости. Што кости буду дуже у земљи, све су светије. Овамо горе чешће ћемо те помињати. Јер све лоше се прво заборави, а остаје само доброта. Песме памтимо и често их гугућемо и цвркућемо. И да знаш, ови горе их радо слушају. Јест, тело је пропадљиво. Било је терет и нама и теби. Тело је у земљи, а душа у небесима, како и треба. А опет смо некако утроје, сирото моје. Доћи ће дан када ћемо опет бити једно. Веруј у то и надај нам се с пролећа. Тамо на сунчаној страни.

ИЗВЕШТАЈ ДУШЕ

Док ти лежиш у мраку тамо где лежиш, нас две лећемо небеским шаром. Ако је ово тај рај, ништа нарочито, свако се о себи забавио, и да ми није ластавице, смртно бих се досађивала. Нек прича ко шта хоће, али је земни шар за човечију душу рај. Немој жалити што ниси са нама. Ти се сада одмараш. Добро, тамно је, мрак је, али ти си у тами и мраку знао да тихујеш и будеш са собом, јер, мили наш, овде је *досадно*. Лепо је и чисто, сувише чисто, ваздух опија, али ако ћемо право, ово је кичерајка. Испада да те тешимо, а у ствари себе тешимо; овде је *досадно*. Земљу је Бог за човека удесио, земља је, како песник каже, „шареница дуге”. Само је, ето, удесио и да умиремо, и тиме све покварио. А опет они, као Метузалем, који не могу да умру, и они пате. Патња на све стране. Чувај се, мили мој, до дана када ћемо опет бити *уцеловљени*, а тај дан ће доћи. Рекао ми је то један овде који све зна. Чак је рекао и дан када ће се то збити. Али моја птичија памет није то запамтила. Доле, код тебе, пацови немају приступа. То смо горе удесиле. Нећеш бити оскрнављен. Добро, црви ће да те оплеве и сведу на чисту кост. Кост је света. Кад дође до уцеловљења, све ће се опет попунити и бити како је и било. А сад прими гугут од грлице и цвркул од ластавице. Ти знаш да смо нас две твоје.

ТУГОВАНКА ТЕЛА

Само ви гугућите и цвркућите. Летајте кад вам је Бог дао. Ја овде чамим у замраченој соби, у комфорном гробу. До мене не допире ништа. Замишљама како пацовским каналима пацови језде на ново месо које пристиже свакодневно. Црви раде свој посао. Некако дођем после њиховог рада, себи и чистији и лакши. Када се сретнемо, нећете ме препознати. Кости су све исте. То са уцеловљењем, то је тек само нека утеха. Нема од тога ништа. Чим сте ме напустиле, ја сам само мртавац. А мртав човек је довека мртав. То да ћемо се једном вазнети, и то је утеха, само не знам како толико дуго траје. Јадан је човек. Понуди му наду и он се за њу ухвати с обе руке. То што ми повремено с оног жбуна гугућете и цвркућете, да знате да вас не чујем. Лежим у тами као клада. Не чујем ништа. Не видим ништа. Од свеколиког светског јада не допире до мене ништа. То су нечији стихови, али ја сада не знам чији су. А није ни важно. Важно је да знам да вас две постојите, да небом лећете и појете. Појте, душе небеске, птичице Божје, да се зна да горе има неко наш, да и за нас поје. Тугованку телу давно сам отпојао. Надам се да сте је запамтиле. Појте неутешном мени.

МЕТУЗАЛЕМОВА СМРТ

Тело и разврат једно су од самог почетка
и вечито ће остати кал стварања,
наличје Божје мудрости, милосрђа и лепоте

.....

Човек ће неко време гамизати по
површини земље, напред-назад,
све док се божји завет с њим не оконча
и човечје име у књизи живота буде заувек избрисано

Мошо Синџеровом роману „Кал”

УМРИ, МЕТУЗАЛЕМЕ, МИ ЋЕМО ДА ГАМИЖЕМО

Ако је, а јест, Метузалем најстарији, он се света нагледао, и свет му је, јамачно, досадио. Али ваља умрети, а о томе неко други одлучује. За свога окрутно дугог живота Метузалем је разабрао да су „тело и разврат једно од самог почетка / и да ће вечито остати *кал стварања*”, дакле глиб и блато и муљ, „наличје Божје мудрости, милосрђа и лепоте”. А шта је онда лице Божје? Па душа, ваљда. Да ли је тело у калу и глибу стваралачки принцип човеков, да ли је тај муљ плоносан, мада наличје свега Божијег. „Ал на води јеленче, / рогом воду мућаше, / а очима бистраше”. Додуше, то је из једне друге песме. Али све су песме једна песма. Рог је, као и једнорог, разуме се, фалусоидан симбол и фантазма девица и мудрих и лудих, а очи као „прозори душе” у милости су Божјој, дакле духовна страна бића, које оштрином свог погледа ту мутну воду бистре. Муљ је, дакле, плодски, животодајни принцип; свест је, изгледа, јалова. Шта све из овога метузалемовског замешатељства проиходи. Ништа весело. Метузалем се најживео. Хиљаду година. И његове речи личе на Проповедникове: „Човек ће неко време *џамизаџи* по / површини земље напред-назад / све док се Божји завет с њим не оконча / и човечје име у књизи живота буде заувек избрисано.” Како разумети овај цинизам, ову апорију, ову пошаст тела и разврата, који су једно од самог почетка, али су и *кал стварања*. То створено (човек) ће *џамизаџи* по површини земље напред-назад и кад се развргне Божји завет, човечје ће име бити избрисано из књиге живота, јер је разврат човеков наличје Божје мудрости, милосрђа и лепоте. А шта је онда лице мудрости и лепоте. Па душа, ваљда. Али да није наличја, оног „кала стварања”, не би било ни живота. Чији је овај кал стварања? Човечји или Божји? Или и човечји и Божји? Јер ако нас је, а јест, Бог по своме подобију створио, јесу ли и ово тело и кал стварања Његови. Али и оне очи, додуше из друге песме, али све су песме једна песма, такође су Његове, очи што муљ живота бистре. Ето од самих противречности човек је саздан. Такви постојимо. И нема нам узмака. И тело смо и душа. Тело је сасуд душе, а опет је и кал стварања. У тој нерешивој апорији ми гамижемо напред-назад. И на крају ћемо бити избрисани из књиге живота. Како се с тим суочити. Метузалем, рекосмо, има хиљаду година. Зацело је сенилан и мисли ако он најзад мора да умре, волео би, изгледа, да за собом повуче све што земљом *џамиже* и у црну земљу утера. Али како год да је, нека оно јеленче, које је и тело и душа, рогом воду мути а очима бистри, док још има воде. А ни ње неће бити. Све је таштина и мука духу.

Умри, Метузалеме, ми ћемо да гамижемо.

СВАЂА ГРЛИЦЕ ПАШИНИЦЕ И ЛАСТАВИЦЕ УКОЉИЦЕ

Летеће перје. Кад ти кажем. Посвађале се грлица удовица и укољица ластавица.

Она нема ни кучета ни мачета а мене пита што сам тужна. Моји су птићи остали у гнезду изнад Лазаревог прозора без игде икога. Она се гега с ноге на ногу по рајском врту ко пашиница, горда гугутка с огрлицом.

Птиће су ти до сада појеле вране.

Још једном ако то поновиш, раскинућу ти огрлицу. Грлице удовице, шеткај се и летај сама. Ничија душа ти тако бешћутна не можеш бити. Више нисмо заједно. Су чим ћемо изаћ пред Лазара. Има да свиснемо од стида. Говорили су мени да голубови нису уопште голубије нарави. То су крвожедни летећи пацови, гадна врвеж.

То важи за оне у граду, дебеле голубице контејнерке. Друго смо ми, шумске гугутке, витке и лепе.

СТИШАЈ СЕ, ЛАСТАВИЦЕ, ИМАЋЕШ НОВЕ ПТИЋЕ И НОВИ ПРОЗОР И ПОД ЊИМ ГНЕЗДО И НОВОГ ЛАЗАРА НА НЕБУ ВОЗАРА. ЗАЋУТИ, ЛАСТАВИЦЕ, УКОЉИЦЕ, НЕ БРУКАЈ ОНОГ ЧИЈА СИ ДУША.

С огрлицом се поздрави, грлице.

Ајде, ајде, ево ти један гугут. Дај ти мени један цвркут и да се помиримо.

Гугут, гугут. Цвркут, цвркут.

Очевидац није сигуран да ли су се то посвађане птице помириле или су се душе мирбожиле.
Перје није летело.

ЛАЗАРЕВ ПЛАЧ

Умро сам а свест ми ради
Умиреш ако стално мислиш
Шта ће се са телом догађати у гробу
Четири дана и ноћи само о томе и мислим
Хоће ли се и како тело које је земља
Стопити са земљом
Грлица и ластавица већ су прхнуле у небо
Оне су и иначе само метафоре душе
Љиља је са мношћом на земљи

Моја Љиљо сунце огрејано
Душо моја на земљи остала
Док ја гробу полако отходим
Хоћеш ли ме више огрејати
Ко ће мене тамо дочекати
Ко ће мене жедна напојити
Ко ће мени нокте подрезати
Ко ће мене осмехом умити
Ко ће мене смрзлог ушушкати
Ко ће моје сузе убрисати
Да не брукам себе пред мртвима
Ил то тамо ништа требат неће
Срб је Христов радује се смрти
А што прије о мање греоте

ЉИЉИН ОДГОВОР

Што од себе живог чиниш мрвог
А од мене правиш удовицу
Не бој се нећеш дуго бити сам
Ето мене убрзо за тобом
Како бих ја без тебе мили мој
Однеси принеси склони заклони
Ето испаде као да је молитва
Брзоногој мени не би тешко
Јер сам те као нико волела
Био си мој муж и моје дете
Певаћу ти успаванку крај гроба
Одмарај се од живота тихуј
Мрак и самоћа ту су апсолутни
Жив си певао као да си мртав
Сад ме свака реч у срце погађа
Чекај ме на осунчаној страни
Кад дође време уцеловљења

УЦЕЛОВЉЕЊЕ

На корак до гроба стиже Љиља
На десном рамену јој грлица
На левом рамену ластавица
Сунце ме огреја
Камо си то кренуо
Враћај се у живот
Имаш ти још посла
Гугуће грлица цвркуће ластавица
Јован Милан и Милован се заверенички смешкају
Радован вели да депресију дотучем штапом
Шта ће депресија на том оцеђеном лицу
Нек њен суви лад бије са неког другог
У срцима лепрша љубав
Устани, Лазаре, чујем дубок и далек глас
Скоро ме убедише
Душа уђе у тело
У телу станује душа
Тело ма какво да је
Ако је у њему душа
Оно је душевно
Тако се једноставно пред Лазареву суботу
Збио ритуал уцеловљења
А то вам је оно кад су душа и тело
У сагласју
И тако ме привремено отеше од смрти

ИЗАЋИ ЛАЗАРЕ

Нису га разапели
Није имао трнов венац
Раслабљен леже у пећину
Под један камен
Мислили су да оде да спава
Марија која је миром
Опрала Христу ноге
А косом обрисала
Опсети се како је
Лазар на смрт болестан
Оде да нађе Христа
Јер је знала колико
Му је Лазар мио
Четири дана је Лазар лежао
Већ је почео да заудара
Христос је заплакао
Да сам био овде он не би умро
Изађи Лазаре рече
У завојима и с убрусом на челу
Лазар је устао и изашао
Не дижу речи из мртвих
Већ љубав
Са искуством смрти
Како је Лазар даље живео
Јеванђеље не говори
Васкрсење Лазарево
Било је главна проба
Пред Христово васкрсење
Мала камерна породична проба